

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502

✉: titkarsag@repate.hu

🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/563/2013/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

190/2014. (IX. 18.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2013. július 29-én előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2014. szeptember 18-án megtartott zárt ülésén született állásfoglalását

m e g k ü l d i a z O r s z á g o s R e n d ő r f ő k a p i t á n y n a k .

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

1) A panaszos a 2013. július 29-án postai úton benyújtott panaszbeadványában előadta, hogy 2013. július 25-én R. város, K. út X. szám alatt egy tervezett kilakoltatás helyszínén civil érdekvédőként tartózkodott, mivel tudomásukra jutott, hogy azt jogellenesen kívánják végrehajtás alá vonni.

A helyszínen a cselekmény végrehajtásának jogellenes módjáról készített a panaszos felvételt.

Az események során egy meghatalmazás aláírására kérték a panaszost, mint tanút, ekkor az asztalra helyezte a személyi igazolványát és laccímkártyáját. A panaszossal szemben ezt

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

követően eljáró rendőr a rendőrségi szolgálati szabályzatot sértő igazoltatást eszközölt. Mivel a panaszos elmondását, hogy a személyi igazolványa az asztalon maradt, nem vette figyelembe, figyelmeztetés nélkül testi kényszert, bilincselést alkalmazott, majd anélkül, hogy közölte volna az intézkedés okát, előállította a panaszost a T.-i Rendőrkapitányságra. A bilincs lazítását többször megtagadták tőle, amellyel tartós fájdalmat, szenvedést okoztak neki. Átvezetéskor a bilincsnél fogva durván húzták a panaszost a rendőrök maguk után, amivel további sérüléseket okoztak. Erről a rendőrök jelenlétében látlelet készült. A helyszínen jelenlévő rendőrök minősíthetetlen módon intézkedtek a panaszossal és társaival szemben. Az intézkedő rendőr nem mutatkozott be, és nem mondta meg az azonosító számát. A rendőrök arra hivatkoztak, hogy majd az eljárás végén adják meg azokat. Az eljárás végén azonban felszólításra sem voltak hajlandók megadni a jelvéyszámukat, itt már arra hivatkoztak, hogy tegyen a panaszos panaszt, majd hivatalból kivizsgálják.

A rendőrök mindig maguk előtt tolták, vagy maguk után húzták a bilincsnél fogva a panaszost az átvezetés alatt, és elfordultak, amikor a jelvéyszámot le akarták olvasni. A panaszos az őt előállító rendőrnek a rendelőben leste le a jelvéyszámát és nevét, őt azonosította. Egy másik az előállításban résztvevő rendőr a jelvéyszám megadását többszöri felszólítás ellenére is megtagadta. Az eljárás végén – egy tanúval a kapitányságra visszatérve –, találkozott a panaszos ezzel a rendőrrel, amikor ismét négyszer kérte a jelvéyszámát és figyelmeztette, hogy ha nem adja meg azt, akkor a cselekményével megszegi a szolgálati szabályzatot, ezt a tanú előtt ismételtén megtagadta. Negyedik felszólításra elhadarta úgy, hogy ketten sem értették, csak a 99 és a 46-os számokat tudták megjegyezni, személyleírása: kb. 170 cm magas, tömzsi, kopaszra nyírt, túske hajú, rövid nyakú, telt arcú. Felszólították, hogy ismétlje meg, mert nem volt érthető, a válasza az volt: „Miért nem figyeltek, nem fogom milliószor elismételni.”

Az előállítás során indokolatlanul, felszólítás nélkül alkalmaztak vele szemben testi kényszert. Az előállító rendőr a személyi igazolványát kérte, amit előzőleg az asztalon hagyott. A rendőr háromszor kérte az iratot, mind a háromszor elismételte, hogy az asztalon maradt, ezt a mellette lévő nő is megerősítette és ő is ugyanezt mondta neki. Ezt a rendőr figyelmen kívül hagyta, erősítést kért, a két odaérkező rendőrrel együtt leszorították, falnak lökték a panaszost, kezeit kicsavarták és durván hátra bilincseltek. Elkobozták személyes tárgyait és két telefonját, amelyekkel hang- és videofelvételeket készített, majd a harminc fokos melegben egy zárt rendőrségi autóba ültették az előállított társa mellé, hátrabilincseltek kézzel.

A rendőrök rendkívül megalázó módon, forgalmas közterületen vezették végig, több tucat ember szeme láttára a panaszost. A kapitányságon közel két és fél órán keresztül végig megbilincselve tartották, a bilincseléssel tartós fájdalmat és szenvedést okoztak, a bilincs lazítását többször megtagadták. A helyszínről előállító rendőr megfogta a bilincset, majd „ezek lazák” mondat kíséretében a panaszos hátrabilincselte kezein még inkább összeszorította a bilincset és így ültette át egy másik rendőrautóba, amellyel egy 20 perces úton T. városba szállították. A panaszos ezt követően ismét kérte az utazó rendőröket a bilincs lazítására, amelyet megtagadtak arra hivatkozással, hogy nincs kulcs. A bilincselés okozta sérülésekről a helyszínen, rendőri jelenlét mellett látlelet készült.

A panaszos helyszínen maradt társaival nem közölték – megtagadták a közlést –, hogy melyik kapitányságra állítják elő a panaszost. Nem biztosították a panaszos számára a lehetőséget, hogy értesítse a hozzátartozóját vagy más személyt.

Az eljárás végén az igazolásban valótlan adatokat tüntettek fel. A panaszost az intézkedés alatt nem hallgatták ki, nem vettek fel jegyzőkönyvet, így azt sem tudja, hogy mi a vád ellene.

A rendőri intézkedést rögzítő készülékeket elkobozták, majd a rendőri intézkedést rögzítő felvételek a készülék visszaadása után már nem voltak megtalálhatóak a gépen, azok le lettek törölve. Az eljárásról több kép- és hangfelvétel is készült, a törölt felvételeket néhány nap nehéz munkájával sikerült helyreállíttatni, így az egész eljárást, a jogellenes kilakoltatásban való rendőri közreműködést videofelvételekkel tudja a panaszos bizonyítani.

A videofelvételeken több jogsértő eljárás is észlelhető, ami a rendőrök részéről érthetővé teszi, hogy a helyszínen elkobozták a felvételeket rögzítő telefonját - míg az előállított társa telefonját az intézkedés végéig nála hagyták -, és megpróbálták megsemmisíteni a bizonyítékokat, jogszerű intézkedés esetén a bizonyítékok eltüntetését semmi nem indokolta volna.

2) A panaszos csatolta az előállításról a T.-i Rendőrkapitányság által kiállított igazolást, ami szerint a panaszos előállítása 2013. július 25-én 8 óra 40 perctől 12 óra 17 percig tartott a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 33. § (2) bekezdés f) pontja alapján. Ekkor sérülés- és panaszmentesen szabadon bocsátották, a panaszos az Rtv. 18. § szerinti értesítési jogával nem kívánt élni. A panaszos az igazolás aláírását megtagadta.

3) A panaszos csatolta a 2013. július 25-én 12 óra 15 perckor készült ambuláns lapot, eszerint a panaszost a rendőrség szállította a háziorvosi rendelőbe. A csuklón és a kézen bilincsnek megfelelő felületes hámiány és nyomásérzékenység volt tapasztalható.

A panaszos csatolta továbbá a 2013. július 25-én 12 óra 14 perckor készült beutalót, ami szerint a kórház sebészeti osztályára utalta a házi orvos a csukó és a kéz zúzódása miatt.

A panaszos csatolta továbbá a 2013. július 25-én 12 óra 41 perckor a kórházban kiállított ambuláns lapot, eszerint mindkét csuklón körkörös hyperaemia, környéki duzzanat észlelhető, ízületmozgások megtartottak, törésre utaló jel nincs. A diagnózis zúzódás.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) A megyei rendőrkapitányság Ellenőrzési Szolgálat a Testület kérdéseire válaszolva – egy aláírás és keltezés nélküli – válasziratot jutatott el a Testülethez. Ennek tanúsága szerint a 2013. június 25-én érkezett a T.- Rendőrkapitányságra az önálló bírósági végrehajtó megkeresése, miszerint a T.-i Járásbíróság által 000429/03 szám alatt kiállított végrehajtói okirat alapján K. T.-né adós elleni végrehajtási ügyben az eljárás lefolytatásához (ingatlan kiürítése) a szükséges rendőri segítség biztosítását kérte. Az eljárás helye: R. város, K u. X. szám. Az eljárás időpontját 2013. 07. 25-én 8 órában határozta meg.

2013. július 25-én 7 óra 20 perckor egy r. tzls. a Badacsonytomaji Rendőrsőn eligazította a r. ftorm. körzeti megbízottat és a r. torm. körzeti megbízottat.

Az eligazítást követően a körzeti megbízottak 8 órakor érkeztek a helyszínre, ahol a bírósági végrehajtó fogadta őket. Az ingatlan udvarán egy érdekvédő csoport, azt hangoztatva, hogy megakadályozzák a kilakoltatást, veszélyt jelentettek az eljárás lefolytatására, ezért a két rendőr a helyszínre további rendőri erőt kért a T.-i Rendőrkapitányság ügyeletén keresztül. Az erősítés megérkezéséig az érdekvédő csoport tagjai odamentek a körzeti megbízottakhoz és közölték velük, hogy felírják a jelvéyszámukat és a neveiket, amit meg is tettek.

A végrehajtást a megerősítő erők kiérkezéséig nem kezdték meg. Megerősítő erőként a helyszínre 8 óra 30 perc körül érkezett egy r. tzls., és három r. őrm.. Utóbbiak közül két fő a Készenléti Rendőrség (továbbiakban: KR) állományában teljesít szolgálatot.

A megerősítő erők megérkezésével a végrehajtó meg kívánta kezdeni a végrehajtást az épület földszinti bejáratánál, de a panaszos (az érdekvédelmi szervezet tagja) beállt az ajtó elé, ezzel akadályozta a bírósági végrehajtást.

A rendőrök többször felszólították B. I.-t arra, hogy a bírósági végrehajtó eljárását ne akadályozza, mert ezzel szabálysértést követ el a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012 évi II. törvény (továbbiakban: Szabs. tv.) 216. § (1) bekezdése alapján (jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség).

A szabálysértés továbbfolytatása miatt a r. tzls. felszólította B. I.-t, hogy hagyja el a helyszínt, majd mivel a korábbi felszólításnak nem tett eleget, megkezdte a panaszos bilincselését, aki a rendőri intézkedésnek ellenállt, ezért annak végrehajtásában a r. tőrm. és egy r. őrm. segédkezett az intézkedés eredményes befejezése érdekében.

A bilincselést követően a panaszost a megerősítésként a helyszínre érkező KR beosztottjai elvezették a Ford Focus típusú szolgálati gépkocsijukhoz és oda gépkocsiba beültették.

A panaszost, az érdekvédelmi szervezet másik tagját, aki hol a bejárat ajtóba, hol az udvaron állt, a r. ftőrm. igazolására szólította fel. A panaszossal szemben tehát a r. ftőrm. kezdte meg az intézkedést, ezt követően hívta oda segítségül a r. tzls.-t és a r. tőrm.-t.

A panaszos, hogy nem hajlandó átadni semmilyen iratot, valamint az adatait sem diktálja be, mert véleménye szerint a bírósági végrehajtó eljárásának nincsen jogalapja. A panaszos a bilincselést követően sem volt hajlandó bediktálni az adatait, ezért is került sor az előállítására.

A Testület azon kérdésére, hogy a helyszínre érkezett rendőrök mikor és hogyan tettek eleget az Rtv. 20. §-ában foglalt azon kötelezettségüknek, amely az intézkedés tényének és céljának a közlését írja elő, a rendőrség azt a válaszolta, hogy az erősítés megérkezésig a Koppány csoport tagjai odamentek a körzeti megbízottakhoz és közölték velük, hogy felírják a jelvéyszámukat és a neveiket. Az adatok rögzítését végre is hajtották a csoport tagjai.

A rendőri intézkedésben a fentebb felsorolt hat fő vett részt. Az intézkedő rendőrök közül 3 fő köznapi egyenruhában teljesített szolgálatot (fehér ing, pantalló). A KR beosztottjai és a harmadik r. őrm. gyakorló öltözetet viseltek.

A bírósági végrehajtó elmondása szerint az intézkedő rendőrök felszólították az intézkedés megkezdése előtt a B. I.-t és társait, majd az ő eljárásának az akadályoztatása miatt intézkedtek vele szemben. Elmondása szerint nehéz volt megállapítani, hogy pontosan ki mit mondott, mert egyfolytában kiabáltak a csoport tagjai és provokálták őt és az ott lévő rendőröket. Elmondása alapján a felszólításban az is benne volt, hogy a végrehajtó munkáját ne akadályozzák, majd ezt követően odaléptek és megbilincseltek.

A válaszirat rögzíti, hogy a kivizsgálási anyagok alapján megállapítható, a társaság tagjai fel lettek szólítva, hogy a kilakoltatást ne akadályozzák, azonban ennek nem tettek eleget. Ennek tényét a kivizsgálás során a végrehajtó is megerősítette. Amikor a végrehajtó közölte, hogy kezdi a kilakoltatást és elindult az ajtó felé, B. I. az ajtó elé állt. Ez a cselekmény látható a az egyik internetes videomegosztó portálon megjelent egyik felvételen is. Ugyanezen a felvételen látszik az is, hogy a megerősítésre küldött állományból a r. tzls. megindult felé, és intézkedését a „törvény nevében” szavak előrebocsátásával, a Szolgálati Szabályzat 40. § (1) bekezdése szerinti testi kényszer alkalmazásával kezdte meg, a B. I.-t az ajtó elől elvezette, majd társai segítségével az Rtv. 48. § c) pontja alapján, szökésének megakadályozása érdekében vele szemben álló testhelyzetben kényszerítő eszközként bilincset alkalmaztak.

Az irat tanúsága szerint a felvételen jól hallható, hogy a r. tzls. közölte az intézkedés alá vonttal az intézkedés jogalapját (rendőri intézkedés akadályozása), és azt, hogy előállítják a T.-i Rendőrkapitányságra. A felvételen hallatszik, hogy a B. I. sérelmezte az előzetes felszólítás hiányát. Ezzel kapcsolatosan megállapítható, hogy a felvételen felszólítás a fentieket megelőzően valóban nem hallható, azonban azon csupán az események egy időszaka került rögzítésre. Hallható ugyanakkor, hogy a r. tzls. erre reagálva közli az eljárás alá vonttal, hogy korábban 3 alkalommal is történt felszólítás. Fentieket összevetve az eset összes körülményeinek figyelembe vételével az valószínűsíthető, hogy az előzetes felszólítás(ok) ténylegesen megtörtént(ek). A felszólítás nem kihangosítóval történt. A felszólítást hallhatta az ott lévő társaság, hiszen az egyik internetes videomegosztó portálon elérhető felvételen is halható.

A végrehajtási eljárás során a helyszínen tartózkodó rendőrök az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja alapján kezdték meg az intézkedést, először a B. I.-vel, majd a panaszossal szemben szabálysértés továbbfolytatása miatt. Az eljárást szintén akadályozó panaszost igazolásra szólították fel, aki azt mondta, hogy iratai az asztalon vannak. Mivel ezt megelőzően egy rendőr az asztal közelében állt, és azon nem volt semmilyen irat, többször felszólította az iratai átadására, majd a falhoz állították és megbilincseltek. Visszakísérték az asztalhoz, iratai azonban nem voltak ott, azokat a későbbiekben B. I. felesége vitte oda hozzájuk. Az előállítások foganatosítására konkrét utasítás nem történt, a rendőrt a helyszínen észlelt szabálysértés elkövetése miatt intézkedési kötelezettség terhelte, hiszen a végrehajtó munkáját akadályozta mindkét személy. A panaszos iratainak feltalálási helyeként egy asztalt jelölt meg, ahol nem volt irat megtalálható. Az eljárás irataiból az is megállapítható, hogy a panaszos nadrág zsebében egy töltött állapotú gázriasztó pisztolyt találtak, aminek viselésére ott engedélyt nem tudott bemutatni

A rendőrök összesen két személyt vontak intézkedés alá. Velük szemben előállítás, bilincselést és az annak végrehajtásához szükséges testi kényszert alkalmaztak. Az intézkedés során az előállítottak és a rendőrök között a rendelkezésre álló információk alapján beszélgetés nem zajlott.

Mindkét személy előállításánál a testi kényszert követően mindkettőjükkel az Rtv. 48. c) pontja alapján, szökésük megakadályozása érdekében bilincs alkalmazására került sor, az előállítás időtartamával megegyező időben. A videofelvételen látszó jogszerű rendőri intézkedéssel szembeni engedetlenség miatt alkalmazott testi kényszer és bilincshasználatot az ellenszegülés megtörése tette indokolttá.

A bilincselés az Rtv. 48. § b) és d) pontja alapján 2013. július 25-én 8 óra 40 perctől került alkalmazásra 12 óra 15 percig tartott. Előállító helységben nem kerültek elhelyezésre.

Az előállított személyek előállító helységben nem kerültek elhelyezésre. Mindkét személy előállításánál 2013. július 25-én 8 óra 40 órakor kezdődött, amely B. I. esetében 2013. július 25-én 12 óra 15 percig, a panaszos esetében 2013. július 25-én 12 óra 10 percig tartott. Ezen a ponton az irat azt tartalmazza, hogy a testi kényszert követően mindkettőjükkel szemben az Rtv. 48. § c) pontja alapján, szökésük megakadályozása érdekében bilincs alkalmazására került sor, az előállítás időtartamával megegyező időben.

Az előállítás alatt eljárási cselekményeket nem fogantatosítottak az előállított személyekkel szemben.

Az igazolás kiállításakor az előállítottak nyilatkoztatása megtörtént, amely szerint panasszal és az értesítési lehetőséggel nem éltek. A kitöltést követően közölték, hogy a nyomtatványt nem írják alá.

Az előállított személyek beszállítására használt gépkocsik kb. 50 méterre voltak egymástól. Az intézkedő rendőrök nem tettek arról jelentést hány fő tartózkodott az utcán.

A rendőrhatalóság kezdeményezte az előállítottak orvosi vizsgálatát a bilincselés miatt. A személyes szabadságot korlátozó intézkedésekről készített jelentésekben foglaltak alapján az előállítás során mindkét személyt orvos megvizsgálta, a tett megállapítások alapján a bilincselés a B. I. esetében sérülést nem, a panaszos esetében pedig bőrpírt, valamint nyomásérzékenységet okozott.

Az intézkedő rendőrök a B. I. ellen a Szabs. tv. 216. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértés elkövetése miatt feljelentést tettek.

Arra a kérdésre, hogy megfelel-e a valóságnak az a panaszosi előadás, hogy a rendőri intézkedést rögzítő készülékekről a rendőrségi letételezés ideje alatt valaki törölte a felvételeket, a rendőrség az alábbiakat válaszolta. A B. I. telefonját a rendőrök a jelentésében foglaltak szerint szintén nem vették el tőle, azt kikapcsolt állapotban saját maga tette el a farzsebébe. A panaszostól szintén nem vették el a telefonjait. Az iratokban foglaltak alapján azok a zsebében voltak. Az előállított személyekkel a rendőrök kivetették a későbbiekben, a kapitányságon a náluk lévő telefonokat egy asztalra, azonban azokat onnan sem vitte el senki. Az egyik internetes videomegosztó portálon megjelent felvételen egyébként az is látszik, hogy több telefon átadtak az intézkedés közben egy hölgynek, aki feltételezhetően B. I. helyszínen tartózkodó felesége volt.

Arra a kérdésre, hogy megfelel-e a valóságnak az a panaszosi előadás, hogy a B. I. feleségével nem közölték, hogy melyik kapitányságra állítják elő a panaszost, a rendőrség azt válaszolta, hogy a B. I. előállításáról készült jelentésben szerepel, hogy az Rtv. 18. § (1) bekezdés alapján hozzátartozója, illetőleg képviselője kiértékelését nem kérte.

A rendőrség a Testület megkeresésére egyéb iratot nem bocsátott rendelkezésre.

2) Egy videomegosztó portálon található meg az intézkedésről készült 20 perces hangfelvétel. Ezen az adósok, a jogvédő csoport tagjainak és a végrehajtónak a párbeszéde hallható. Az egyik rendőr rászól az egyik videofelvételt készítő jelenlévő nőre, hogy „ha rajta leszek a kamerafelvételén, az bűncselekmény és eljárunk Önnel szemben, töröljék a felvételt most”. A felvételt készítő és a rendőr között vita alakul ki arról, hogy joga van-e felvételt készíteni a résztvevőknek. A felvételt készítő arra hivatkoznak, hogy ki fogják takarni a rendőrök arcát, ha felkerül valahova a felvétel. Az egyik résztvevő megkísérelti elmagyarázni a cselekményük indokait, miszerint szerintük nincs jogalapja a végrehajtásoknak, és hogy ők csak azért dolgoznak, hogy legyen jogalapja a cselekményeknek. Ezt követően elmondja, hogy halasztó hatályú igényper van folyamatban, tehát a végrehajtás jogellenes, mivel még nincs bírói döntés. Amennyiben a döntés nem helyt adó, akkor természetesen már az otthonvédő csoport sem fogja akadályozni a végrehajtást, hiszen az jogellenes lenne. A felvételen hallható, hogy valakivel (véltetően az otthonvédők vezetőjével) telefonon kommunikálnak – a készülék ki van hangosítva – a csoport tagjai, aki elmondja nekik, hogy nem álljanak ellen fizikailag, csak mondják el a rendőrnek, hogy birtokon belül igénnyel lépnek fel, és bírói állásfoglalás is van arról, hogy az igénylő jogszerűtlenül került be a tulajdonosok közé az ingatlanhatóságnál. A beszélgetéssel párhuzamosan hallható, hogy egy rendőr közli a tulajdonossal (?), hogy menjen be, amire a telefonáló férfi közli, hogy majd ha mutat papírt, akkor bemehet. Vita alakul ki a férfi és a végrehajtó között arról, hogy van-e bírósági határozat, amit a végrehajtó nem hajlandó megmutatni. A rendőr közbeszól, hogy nem kell bemutatni, amire a panaszos azt feleli, hogy ha nincs határozat, akkor ő nem támogathatja az intézkedését. Ezt követően a férfi elmondja a telefonba, hogy a rendőrség nem akarja megnézni a határozatot, hanem biztosítani akarja a végrehajtó bejutását az ingatlanba. A telefonon az otthonvédők vezetője közli, hogy azonnali hatállyal eljárást fognak kezdeményezni a rendőrök és a végrehajtó ellen is az ügyészségen. Azt is elmondja, hogy 3 peres eljárás is folyamatban van. A hangvivő férfi felszólítja a végrehajtót, hogy a perek bejezéséig függessze fel a végrehajtást, amire a végrehajtó közli, hogy ő nem függesztheti fel, hanem a pert befogadó bíróságnak kell a végrehajtás felfüggesztéséről dönteni. Erre a férfi kiabálni kezd, hogy ne beszéljen mellé, meg kapta-e a papirokat vagy nem, amire a végrehajtó közli, hogy neki nem kell a férfival beszélnie, mivel ő nem igazolta az eljárási jogosultságát az ügyben. A hölgynek pedig már többször is elmondta, hogy a bíróságtól kell kérnie a felfüggesztését. Ezután vita alakul ki a férfi eljárási jogosultságáról, amiben a férfi arra hivatkozik, hogy őt az adós bízta meg. Ezután az adós, a férfi és a végrehajtó arról vitatkozik, hogy az ingatlan kinek a tulajdona, mivel az adós szerint az részben a testvééré, és jogellenesen vezették át a földhivatalban az adós nevére, ezért folyik az igényper. Ezt követően a végrehajtó ismét elmondja, hogy az igénypert befogadó bíróságnak kellett volna felfüggeszteni a pert, ha ezt nem tette meg, akkor neki foganatosítania kell a végrehajtást, és ő nem kapott arról semmit, hogy kimondta volna bíróság azt, hogy jogszerűtlen volt a bejegyzés. Az adós ezt követően azt kéri, hogy hívják fel a bíróságot, amit a végrehajtó megtagad. Ezután vita alakul ki arról, hogy a végrehajtó miért nem nézi meg a neki átadott iratokat. Ekkor megjegyzi a telefonáló, hogy mind a két fél rögzíti az eseményeket, a felvételhez tartozó képanyagon látszik is egy személy, aki névkitűzővel kamerázza az eseményeket. A vita közben a végrehajtó elmondja, hogy az, hogy megindították a pert, nem jelenti automatikusan, hogy a bíróság fel is függeszti a végrehajtást,

ő pedig nem teheti meg. A férfi (B.I) közli, hogy határozat sincs, amire közli a végrehajtó, hogy van, de neki nem mutatja meg, csak az adósnak, ő pedig már kapott belőle. Az otthonvédők állítják, hogy az adósnak nincs saját példánya. A végrehajtó közli, hogy csak az adósnak mutatja meg, és csak a lakásban. Ekkor a férfi indulatosan kiabálni kezd, hogy ne szórakozzon velük a végrehajtó, őket az adós bízta meg. Végül elkezdnek a felek meghatalmazást írni, de közben a végrehajtó elindul kifelé. A férfi az otthonvédők vezetőjével beszél, közben a háttérben hallatszik, hogy a rendőrök igazoltatják a jelenlévőket. A felvétel azzal zárul, hogy férfi (B.I.) bediktálja a készülő meghatalmazáshoz az adatait.

b) A közösségi portálon elérhető felvételen az események onnan folytatódnak, hogy B. I. felemeli a hangját, mivel a végrehajtó nem hajlandó bemutatni az iratokat. Ekkor a végrehajtó megindul az épület felé, B. I. elé áll, és azt mondja neki, hogy „szó nem lehet róla”. Ekkor az egyik rendőr megragadja a kezét, majd egy készenléti rendőr is oda lép hozzá, és elkezdik hátrahúzni a kezét, közben az első azt mondja, hogy a „Törvény nevében uram”, és megbilincselik B. I.-t. Három rendőr hátrabilincseli a kezét, majd az előbbi rendőr, miután a panaszos felemlegeti a háromszori felszólítás hiányát, közli, hogy a „Törvény nevében elő lesz állítva a T.-i Rendőrkapitányságra a rendőri intézkedés akadályoztatásáért.” B. I. ismét visszakérdez, hogy hol a háromszori felszólítás, amire a rendőr közli, hogy már korábban elhangzott. A két rendőr átkarolja a panaszos jobb és bal karját és a panaszost menetiránnyal szemben állva hátralépésben elvezetik az udvarról. Közben a panaszostól egy nő elveszi a mobiltelefonját, majd a rendőrök átvizsgálják a ruházatát, a gépkocsi kulcsát odaadják az előbbi nőnek. B. I. az átvizsgálás közben a felvételt készítő panaszossal beszél és kéri, hogy a mobiltelefonnal kapcsolatban intézkedjen, mert ez nem az övé. Ekkor az egyik rendőr – , aki korábban arra utasította a két másikat, hogy tegyék be a kocsi B. I.-t, egyikük maradjon vele, és a többiek menjenek vissza, hogy adja oda B. I. telefonját – értetlenkedve megkérdezi a panaszost, hogy „mit képzelsz magad”, amire a panaszos közli, hogy B. I. telefonját kéri, amire a rendőr így válaszol: „ki magad, adja ide a személyi igazolványát”. A panaszos közli, hogy az udvaron lévő asztalon van, amire a rendőr megismétli, hogy adja oda most a személyi igazolványát. Erre a panaszos elismétli, hogy ott van az asztalon, amire a rendőr két társát hívja magához, majd megismétli, hogy „adj oda a személyi igazolványát most” és hátranyúl a hang alapján a bilincseért, a panaszos ismét megismétli, hogy az asztalon van uram, amire azt feleli a rendőr, hogy oké, és a falnak fordítja a panaszost.

c) A másik felvétel egyrészt a végrehajtó és a B. I. közötti – eljárási jogosultságra vonatkozó párbeszédet tartalmazza, másrészt B.I.-vel és a panaszossal szembeni intézkedésnek a b) pont alatt ismertetett eseményeit.

3) A panaszos által megküldött felvételeken az alábbiak láthatóak:

a) A közösségi portálon elérhető másik, 34 perces felvétel kitakarás nélkül rögzíti az eseményeket. A felvétel 4 percében érkezik meg az ingatlanhoz a végrehajtó, a végrehajtást kérő képviselője és 2 rendőr (fehér ingben, pantallóban), továbbá még három férfi (kettő közülük kamerával rögzíti az eseményeket). Az ingatlanban ekkor az adóson kívül még kb. 6-7 személy tartózkodik. A panaszos már ekkor telefonon beszél az otthonvédők vezetőjével és neki tudósítja az eseményeket. A rendőrök bemennek az ingatlanra, ott nem azonosítják magukat, egyetlen szó nélkül sétálnak az udvaron. A végrehajtó leül az előszobában egy asztalhoz és elkezd kitölteni a jegyzőkönyvet, közben B. I. telefonál. B. I. ezután megkérdi a végrehajtót, hogy van-e nála bármilyen irat a végrehajtásról, mire végrehajtó rá szól, hogy B. I. álljon félre, majd közli, hogy az adós már megkapta. Az adós közli, hogy nem kapott

semmit, ezután B.I., az adós és a végrehajtó között vita támad, amikor B. I. közli, hogy törvénysértés történik, a végrehajtó rendőrségért kiabál. B. I. át akar neki adni egy bírósági iratot, de a végrehajtó nem hajlandó erre. B. I. közli vele, hogy itt nem lesz foglalás, mire a végrehajtó közli, hogy az nem is, csak kiürítés. Ezután B.I. akar kimenni a rendőrökért, hogy intézkedjenek a végrehajtóval szemben. B. I. kimegy és odaszól az egyik rendőrnek, hogy nekik az lenne a dolguk, hogy eltávolítsák innen a végrehajtót, ha ezt nem teszik meg, akkor bűnrészesek. A végrehajtó kijön az épületből, majd egy férfi lezárja az ajtót, hogy addig nem engedik be, amíg meg nem mutatja az iratot. Eközben a rendőr szó nélkül áll a csoport mellett. A végrehajtó megkérdi, hogy B. I. kicsoda és mi joga van intézkedni. A B. I. elmondja, hogy a Koppány csoport tagja és az adós kérte meg őket, hogy intézkedjenek. Ezután a rendőr mond valamit a végrehajtónak, aki ezek után elhagyja a kert felvételen látható részét. B. I. emelt hangon kiabál a jogtalan végrehajtásokról. Ekkor az előbbi rendőr mellé még egy áll. Ekkor egy otthonvédő elkezd kamerázni az eseményeket, akire rászól az utóbb érkezett rendőr, hogy ha rajta lesz a felvételeken, az bűncselekmény és el fog a felvétellekészítőjével szemben járni. A felvételt készítő és a rendőr között vita alakul ki arról, hogy joga van-e felvételt készíteni a résztvevőknek. B. I. arra hivatkozik, hogy ki fogják takarni a rendőrök arcát, ha felkerül valahova a felvétel. Egy másik résztvevő a cselekményük indokairól beszél, amire odaszól a rendőr, hogy neki ezt utasításba adták, ezért vannak itt. A felvétel készítője ezek után közli, hogy szeretné elkérni a jelvényt, amit ezek után lekameráz, az egyik rendőr meg is emeli a jelvényét a kamera felé, hogy jobban kivehető legyen a számsor. Ekkor B. I. jelenik meg, telefontal a kezében és elkezd magyarázni a rendőrnek, hogy halasztó hatályú igényper van folyamatban. (Közben az egyik rendőr telefonál.) A rendőr rászól, hogy ne neki mondja, hanem másnak (valakire rámutat, de nem látszik a személy a felvételen). Ezt követően a felvételen a 2/a) pont alatt ismertetett hangfelvételen rögzített események zajlanak. B. I. nem akarja beengedni a végrehajtót, aki szól a rendőröknek, akik viszont nem intézkednek. B. I. a határozatot kéri, és hogy mutassa be a végrehajtó a rendőröknek, amire a rendőr közli, hogy nekik nem kell megmutatni. Folytatódik a telefonbeszélgetés és a vita, közben az előbbi rendőr is telefonál. B. I. eljárási jogosultságáról vitatkoznak, közben a végrehajtó a rendőrrel beszél arról, hogy intézkedjenek, majd leül a kerti asztalhoz. Közben a 2/a) pont alatt ismertetett telefonbeszélgetés hallható, majd a végrehajtóval ismét B. I. eljárási jogosultságáról és a végrehajtó eljárási jogosultságairól vitatkoznak. A végrehajtó ezek után kimegy az előkertbe, ahol a korábbi két rendőr tartózkodik, a két rendőr utasításra vár. A r. ftórm. igazolásra szólítja fel az egyik jelenlévőt, aki megkérdi, hogy miről van szó, mire közli a rendőr, hogy „igazoltatás”. A férfi megkérdi, hogy tudja-e a rendőr, hogy mi zajlik itt, hogy miért van itt, amire a rendőr azt feleli, hogy „, hogy ne tudnám, kérek Öntől egy személyi igazolványt”. A férfi átadja az iratait.

b) A linken található 9 perc hosszúságú felvételen az látható, hogy a panaszos és az adós meghatalmazást ír az asztalon, amelynek a tartalmát a végrehajtó instrukciói alapján állítják össze. Ezt követően a panaszos is letanúzza az iratot, az asztalon lévő személyi igazolványáról írja le az adatokat. Közben további négy rendőr érkezik a helyszínre, akik a végrehajtó mellett állnak, aki B. I.-vel vitatkozik. Majd pedig B.I. és a panaszos előállításra látható. A felvétel azonos a 2/b) pont alatt ismertetett felvétellel annyi eltéréssel, hogy ezen nincs a személyek arca kitakarva.

III.

A Testület először azt vizsgálta, hogy a panasz valamennyi részét az arra jogosult személy terjesztette-e elő.

A panaszos többek között azt sérelmezte, hogy az otthonvédő csoport helyszínen maradt tagjainak nem mondták meg a rendőrök, hogy hova szállítják a panaszost.

A hatásköri rendelkezéseket az Rtv. 92. §-a tartalmazza. Eszerint: „(1) Akinek a IV-V. Fejezetben - a 46/A-46/C. § kivételével -, valamint a VI. Fejezetben meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása (e fejezet alkalmazásában a továbbiakban együtt: intézkedés) alapvető jogát sértette, választása szerint

a) panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez vagy

b) kérheti, hogy - amennyiben a panasz elintézése nem tartozik más eljárás hatálya alá - panaszát a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően, az érintett rendőri szerv kilététől függően

ba) az országos rendőrfőkapitány,

bb) a belső bűnmegelőzési és bűnfelderítési feladatokat ellátó szerv főigazgatója vagy

bc) a terrorizmust elhárító szerv főigazgatója

bírálja el.

(2) Akinek az intézkedés jogát vagy jogos érdekét érintette, panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez.

(3) Az (1) és (2) bekezdésben meghatározott esetekben a cselekvőképtelen személy helyett törvényes képviselője jár el, korlátozottan cselekvőképes kiskorú vagy cselekvőképességében bármely ügycsoportban korlátozott nagykorú személy helyett törvényes képviselője vagy meghatalmazottja is eljárhat. A panasz meghatalmazott vagy jogi képviselő útján is előterjeszhető. Jogi képviselőként jogvédelemmel foglalkozó egyesület vagy alapítvány, nemzetiségi önkormányzat, jogi oktatást végző egyetem állam- és jogtudományi doktori fokozattal rendelkező egyetemi oktatója is eljárhat.”

A fenti jogszabályi hivatkozásból kitűnik, hogy a tájékoztatás elmaradása miatt a a csoport helyszínen maradt tagjai lettek volna jogosultak panaszt előterjeszteni, ezért a panasznak ezt a részét a Testület jogszabályi felhatalmazás hiányában nem vizsgálhatta.

IV.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosnak Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) II. cikkében rögzített emberi méltósághoz való jogát és az abból levezethető testi épséghez való jogát, IV. cikkében biztosított személyes szabadsághoz való jogát, valamint XXIV. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz fűződő jogát – az alábbiak szerint.

1) A panaszos beadványában a rendőri intézkedés jogszerűségét egészében vitatta. A panaszos azért érezte feladatának, hogy tiltakozzon a kilakoltatás ellen, mert a végrehajtónak nem volt „jogerős végzése a kilakoltatásról”, és erre tekintettel a rendőrségek nem volt joga eleget tenni a végrehajtó utasításainak.

A panaszos sérelme kapcsán a Testület utal rá, hogy az Rtv. 92. § (1) bekezdése alapján a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások tartoznak, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

– a rendőri feladatok és utasítások teljesítésének kötelezettsége, azok megsértése vagy annak elmulasztása (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),

– a rendőri intézkedés vagy annak elmulasztása, illetőleg törvényessége (különösen: igazoltatás, ruházat- csomag- jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, idegenrendészeti intézkedés, intézkedés magánlakásban, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),

– a kényszerítő eszköz alkalmazása és törvényessége (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, útzár, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás stb.),

esetén van lehetősége eljárni és az adott intézkedést vagy cselekményt vizsgálni, abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

Ezen rendelkezések értelmében tehát a Testület nem jogosult értékelni a végrehajtási eljárás és a végrehajtó magatartásának jogszerűségét - vizsgálatát kizárólag végrehajtási eljárásban közreműködő rendőrökre, és az általuk foganatosított intézkedésekre nézve folytathatja le.

A rendőrség bírósági végrehajtási eljárásban való közreműködéséről az Rtv. 39. §-a rendelkezik. A jogszabályhely értelmében a rendőr magánlakásba bebocsátás vagy hatósági határozat nélkül nem léphet be, illetve nem hatolhat be, kivéve – egyéb esetek mellett – végrehajtási eljárás lefolytatása céljából, ha az abban való közreműködés – jogszabály alapján – a rendőrség számára kötelező. A végrehajtási eljárásban a rendőr kirendelésének törvényességéért a végrehajtást elrendelő szerv vezetője a felelős. A birtokos távollétében történt behatolást követően – a végrehajtási eljárásban való közreműködés kivételével – a rendőrség köteles a birtokost tájékoztatni, és a vagyonvédelem érdekében szükséges intézkedést megtenni.

A Szolgálati Szabályzat 37. §-a az Rtv. rendelkezéseit az alábbiak szerint egészíti ki. Az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv az állami és a helyi önkormányzati szervek által foganatosított végrehajtási eljárásban részt vevő személyek biztonságá megóvásához segítséget nyújt, valamint a végrehajtási eljárásban alkalmazható helyszíni kényszercselekményeknek való ellenszegülést megszünteti, továbbá – ha a végrehajtási kényszercselekményre feljogosított az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv közreműködését kéri – végrehajtja a bíróság intézkedésében meghatározott adós személye elleni kényszercselekményt. A rendőrt az erre irányuló kérelem alapján az illetékes rendőrkapitányság vezetője rendeli ki, sürgős esetben a végrehajtási cselekményt foganatosító szóbeli kérésére is. A rendőr a végrehajtás helyszínén a közreműködést kérő intézkedése alapján működik közre.

Sürgős kirendelés esetén a rendőrkapitányság vezetője legalább kétfős járőrt vezényel ki, amelynek vezetőjét a parancsnoki állományból jelöli ki. A rendőr végrehajtási cselekményeket nem végezhet, a végrehajtót kizárólagosan megillető kényszercselekményt nem foganatosíthat, rakodási, szállítási munkában nem vehet részt. A rendőr az Rtv.-ben megállapított kényszerítő eszközök megfelelő alkalmazása mellett gondoskodik arról, hogy az illetéktelen személyeket távol tartsa a végrehajtás helyszínétől. A rendőr szolgálati előjárója köteles gondoskodni erősítésről, ha a feladat teljesítése nehézségekbe ütközik.

A Vht. alapvető rendelkezései között, az 5. §-ban az alábbiakat rögzíti. A bírósági végrehajtás során állami kényszerrel is el kell érni, hogy a pénzfizetésre, illetőleg az egyéb magatartásra kötelezett teljesítse a kötelezettségét. Az állami kényszer – a törvény keretei között – elsősorban az adós vagyoni jogait korlátozhatja, kivételesen az adós személyiségi jogait is érintheti. Az adós személye elleni kényszercselekményt – a bíróság, illetőleg a bírósági végrehajtó (a továbbiakban: végrehajtó) intézkedése alapján – a rendőrség végzi el. A rendőrség jogosult és köteles mindazokat a kényszerítő intézkedéseket megtenni és kényszerítő eszközöket alkalmazni, amelyek a rendőrségről szóló jogszabályok szerint megtehetőek, illetőleg alkalmazhatóak, és az adott esetben a végrehajtás eredményes befejezéséhez szükségesek.” A 45. § értelmében továbbá: „Ellenszegülés esetén a végrehajtó közvetlenül a legközelebbi helyi rendőri szervhez fordul, amely köteles a végrehajtási eljárásban haladéktalanul közreműködni az ellenszegülés megszüntetése végett. A végrehajtó a rendőrség közreműködését feltünteti a végrehajtási cselekményről készült jegyzőkönyvben.”

A rendőrség átiratában a Testületet arról tájékoztatta, hogy az intézkedés napján átirat érkezett a kapitánysághoz az önálló bírósági végrehajtó megkeresése, miszerint a T.-i Járásbíróság által kiállított végrehajtói okirat alapján K. T.-né adós elleni végrehajtási ügyben az eljárás lefolytatásához az ingatlan kiürítése miatt a szükséges rendőri segítséget biztosítsák a rendőrök.

A Testület ismételten utal rá, hogy hatásköri szabályai értelmében a végrehajtás és a végrehajtói magatartás jogszerűségének a vizsgálatára nem jogosult, azt ugyanakkor kétséget kizáróan meg tudta állapítani, hogy a csatolt dokumentum és az idézett rendelkezések a rendőrség oldalán közreműködési kötelezettséget teremtettek az aktivisták tevékenységének alapjául szolgáló végrehajtási eljárásban. A helyszínen a rendőrök a végrehajtó előzetes kérésének, illetve a helyettes végrehajtó kilakoltatás során adott instrukcióinak megfelelően voltak kötelesek a végrehajtás eredményes lebonyolítása érdekében közreműködni. Megjegyzi továbbá a Testület, hogy a rendőrség nem jogosult a végrehajtást elrendelő okirat jogszerűségének felülbírálatára.

A Testület ehelyütt utal továbbá az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdésére, miszerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. A Testület álláspontja szerint a rendőrségnek a végrehajtó kérése a közrendet és közbiztonságot veszélyeztető körülményre vonatkozó tájékoztatása nyomán intézkedési kötelezettsége keletkezett.

Az Rtv. 19. §-ának (1) bekezdése értelmében a jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek – ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik – mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható.

A Testület határozott meggyőződése szerint önmagában az a tény, hogy a végrehajtó a kilakoltatás helyszínéül szolgáló ingatlanban tartózkodó – a végrehajtási eljárásban semmilyen módon nem érintett, és érintettségét jogi indokkal nem valószínűsítő – panaszosnak és társainak nem mutatta be a kilakoltatás alapjául szolgáló jogi dokumentumokat, semmiképpen nem jogosította fel a panaszost arra, hogy a rendőri intézkedéssel szemben ellenállást tanúsítson.

A Testület a fentiekben kifejtettek alapján a következtetésre jutott, hogy kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában jártak el a végrehajtás helyszínén a rendőrök, és jogszerű eljárást tanúsítottak, amikor a tevékenységüket a végrehajtó intézkedései szerint fejtették ki, így a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának megsértését nem valósították meg.

2) A panaszos előállításával a Testület az alábbiakban foglalkozott.

i) A rendőrségi átirat szerint a panaszost az Rtv. 33. § (2) bekezdésének f) pontja alapján állították elő.

Az Rtv. 33. § (2) bekezdésének f) pontja szerint a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatja, illetőleg akivel szemben az eljárás azonnal lefolytatható, továbbá akitől tárgyi bizonyítási eszközt kell megszerezni, vagy elkobzás alá eső dolgot kell visszatartani.

A Testület rendelkezésére álló dokumentumok szerint az intézkedés során összesen 2 főt állítottak elő jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértés elkövetése miatt.

A jogszabályhely értelmezése alapján kijelenthető, hogy az f) pont I. fordulata szerinti esetben az előállításához három feltétel együttes megvalósulása szükséges: a) egy jogszerűtlen magatartás, ami felveti a szabálysértés gyanúját, b) meghatározott személyhez vagy személyek csoportjához célzott rendőri felszólítás ezen magatartás abbahagyására; c) ezen jogsértő magatartás továbbfolytatása a felszólítást követően. Bármely feltétel hiánya az előállítás jogszerűtlenségének megállapítását vonja maga után.

a) A Testület a megjelölt előállítási okra figyelemmel tehát először azt vizsgálta, hogy a konkrét helyzetben felmerült-e valamely szabálysértés elkövetésének olyan szintű gyanúja, amely folytatása esetén elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra.

A rendőrség az előállítást megalapozó szabálysértésként a Szabs. tv. 216. § (1) bekezdésében szabályozott jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség tényállását jelölte meg. Eszerint „aki a rendvédelmi szerv vagy a vámszerv hivatásos állományú tagja jogszerű intézkedésének nem engedelmeskedik, szabálysértést követ el.”

A Testület az eset kapcsán utal az Rtv. 19. §-ára is, amely a következőként rendelkezik.

„19. § (1) A jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek – ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik – mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható.

(2) A rendőr jogszerű intézkedésének való ellenszegülés esetén az e törvényben meghatározott intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazhatók.”

A fent idézett szabálysértési tényállás (jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség) megvalósulásához tehát – figyelemmel az Rtv. 19. § szabályaira – egyrészt szükséges egy

rendőri intézkedés, amely nem nyilvánvalóan jogszerűtlen, másrészt az, hogy ezzel az intézkedéssel szemben valaki ellenszegülést tanúsítson.

Utóbbi tényállási elem (az ellenszegülés) megállapításához pedig a Testület álláspontja szerint vagy aktív, tevőleges, az intézkedés céljának ellenszegülő – de a rendőr személyét fizikailag nem támadó – magatartás szükséges, vagy egy intézkedés végrehajtását gátló passzív magatartás, szándékos nem cselekvés.

A fentiekben a Testület már megállapította, hogy a rendőrség jogszerűen tartózkodott a helyszínen és jogszerűen biztosította a végrehajtó intézkedését. A videofelvételek pedig egyértelműen igazolják, hogy a panaszos nem tett eleget a rendőri felszólításra, azaz nem adta át a személyi igazolványát. Tehát a panaszos ellenszegülő magatartása nem abban állt, hogy nem igazolta magát – vagy hogy a rendőrség hivatkozása szerint akadályozta volna a végrehajtást – , hanem abban, hogy nem ment el az irataiért az asztalhoz, és adta át a rendőrnek, hanem tovább folytatta a felvételkészítést és csak azt ismételte a rendőri felszólításra, hogy az asztalon vannak az iratai.

b) Számba véve az előállítás jogalapja és a felhívott szabálysértési tényállás kapcsán a Testület által fentebb rögzített általános követelményeket, a panaszos előállítása akkor lenne jogszerűnek minősíthető, ha

- egy nem nyilvánvalóan jogszerűtlen rendőri intézkedéssel szemben ellenszegülést tanúsított volna,
- az eljáró rendőrök felszólították volna ezen ellenszegülő magatartás abbahagyására,
- azonban a panaszos ezt figyelmen kívül hagyva az intézkedéssel szembeni ellenállását fenntartotta volna.

Az, hogy a helyszínen egy nem nyilvánvalóan jogszerűtlen rendőri intézkedés (a végrehajtás biztosítása) zajlott, a Testület rendelkezésére bocsátott információk alapján megállapítható volt. Az a rendelkezésre álló video- és hangfelvételek alapján az is megállapítható, hogy a panaszos ellenszegült a rendőri intézkedésnek, amikor nem adta át az iratait. Ezt követően a rendőr felszólította ismét az iratai átadására (2. feltétel), amelyek a panaszos nem tett továbbra sem tett eleget, nem ment el az asztalon lévő irataiért. (3. feltétel)

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a panaszos előállításához meg volt a kellő jogalap.

c) Tekintettel ugyanakkor arra, hogy a 33. § (2) bekezdése alapján fogatosított előállítások esetén a jogalkotó a rendőr mérlegelési jogkörébe utalta az előállítás szükségességéről a döntést, ezért a Testületnek a jogalap fennállásakor is vizsgálnia kell, hogy az előállítás megfelel-e az arányosság követelményének.

Az Rtv. 15. § (2) bekezdése ugyanis kimondja: több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással jár.

A panaszos előállítására az ügy adatai szerint azért került sor, mert a rendőri intézkedésnek ellenállt és ezen magatartásával szabálysértést valósított meg. A konkrét esetben tehát vizsgálni kellett azt, hogy az adott körülmények között szükség volt-e a panaszos előállítására

annak érdekében, hogy a panaszos rendőri intézkedéssel szembeni ellenszegülését megtörjék és a szabálysértési eljárás lefolytatásához szükséges adatait meg tudják állapítani a rendőrök.

A Testület annak a körülménynek tulajdonított döntő jelentőséget az eset vizsgálata kapcsán, hogy a rendőrök az intézkedésük eredeti célját (a panaszos személyazonosságának a megállapítását) már a helyszínen elérték, mivel saját bevallásuk szerint a panaszos iratait B. I. felesége átadta a rendőröknek. Így tehát a rendőrségnek már a helyszínen lehetősége volt arra, hogy a szabálysértési eljárás lefolytatásához szükséges személyazonosító adatokat a panaszos iratai alapján megállapítsa.

A Testület álláspontja szerint tehát nem volt az előállításnak olyan célja, amely csak a szabadság előállítással történő korlátozásával volt elérhető, mivel a panaszos ellenszegülésének megtöréséhez, illetőleg a jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség miatti szabálysértési eljárás lefolytatásához szükséges adatok megszerzéséhez elegendő lett volna a panaszos helyszíni visszatartása és igazoltatása, ezért ennek érdekében a panaszos rendőrkapitányságra történő előállítása nem volt indokolt.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga.

ii) Tekintettel arra, hogy már magát az előállítást is alapjogot sértőnek ítélte, a Testület általában nem szokta elvégezni az intézkedés időtartamának elkülönült értékelését, azonban jelen esetben több olyan – a rendőrségi gyakorlatban gyakran megjelenő – visszásságot is észlelt, ami miatt indokoltnak tartotta a külön vizsgálatot.

Jelen ügyben az előállítás időtartamáról szóló igazolás szerint a panaszos előállítása 8 óra 40 perctől 12 óra 17 percig, azaz 3 óra 37 percig tartott.

Az előállítás időtartamával kapcsolatban az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdése azt tartalmazza, hogy a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot *csak a szükséges ideig*, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja.

A rendőri jelentés szerint a panaszossal szemben a kapitányságon semmilyen eljárási cselekményt nem foganatosítottak. A panaszos előadása is ezt támasztja alá, miszerint a kapitányságon meg sem hallgatták.

A Testület kifejezetten kérte a rendőrségtől az előállításról készült jelentéseket, amelyet a rendőrség nem küldött meg, továbbá azon panaszosi előadásra sem reagáltak, hogy a kapitányságon két órán át tartották bilincsből a panaszost, így a Testület ekörben elfogadta a panaszosi előadást (figyelemmel a szintén előállított K. V. ... internetes oldalon található linkeken is elérhető előadására is).

A panaszos, valamint a szintén előállított B. I. panaszbeadványából és a rendőri előadásból kitűnik, hogy a panaszos beszállítására a végrehajtás biztosításának végeztével került sor, és addig a szolgálati gépkocsiban kellett a panaszosnak várakoznia. Tekintettel arra, hogy a Szolgálati Szabályzat előállításra vonatkozó szabályai csak a személyazonosság megállapítása érdekében alkalmazott előállítás utólagos mellőzését, megszakítását teszi lehetővé, így a megkezdett előállítást a rendőrségnek foganatosítania kellett akkor is, ha a tényleges beszállításra csak a biztosítási feladatokat követően kerülhetett sor. Ugyanakkor figyelemmel arra, hogy a beszállítást követően a panaszossal szemben semmilyen eljárási cselekményt nem

kívántak foganatosítani, a rendőrkapitányságra érkezést követően a panaszost a szükséges igazolások és nyilatkozatok kitöltését követően szabadítani kellett volna a rendőröknek, a további fogvatartás helyett.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint az előállítás aránytalan időtartama sértette a panaszos személyi szabadsághoz való jogát.

3) A Testület ezt követően a kényszerítő eszköz alkalmazásának jogszerűségét vizsgálta.

A kényszerítő eszközök alkalmazásának általános szabályaként az Rtv. 16. §-ának (1) bekezdése rögzíti, hogy a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe vételével alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható.

Az Rtv. 47. §-a értelmében a rendőr – intézkedése során – az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszert) alkalmazhat.

Az Rtv. 48. §-a úgy rendelkezik, hogy a rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy

- a) önkárosításának megakadályozására,
- b) támadásának megakadályozására,
- c) szökésének megakadályozására,
- d) ellenszegülésének megtörésére.

A fentieket a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 41. §-a tovább finomítja:

41. § (1) „Bilincs alkalmazása, az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben különösen azzal szemben indokolt,

- a) aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető,
- b) aki az intézkedő rendőrt, annak segítőjét, valamint az intézkedésben közreműködőt megtámadja,
- c) akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg,
- d) akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg,
- e) aki önkárosító magatartást tanúsít vagy ilyen magatartás tanúsításával fenyeget,
- f) akinek fogvatartása során kísérését rendelték el, és a kísért személy veszélyessége azt indokolja, vagy
- g) akit egyedül intézkedő rendőr állít elő.”

A Szolgálati Szabályzat 39. § (2) bekezdése szerint az intézkedés alá vont személy magatartása szempontjából a rendőr az alábbiak szerint tesz különbséget:

a) passzív ellenszegülést tanúsító személy, aki a rendőri intézkedés során a számára jogszerűen adott rendőri utasításokat nem hajtja végre, de tevőlegesen ellenszegülést nem mutat,

b) aktív ellenszegülést tanúsító személy, aki nem veti magát alá a jogszerű rendőri intézkedésnek, magatartásával fizikai erő kifejtés útján is igyekszik azt megakadályozni,

c) támadó magatartást tanúsító személy, aki az intézkedő rendőrré, valamint a támogatására vagy védelmére kelt személyre rátámad.

A (3) bekezdés szerint pedig a kényszerítő eszköz alkalmazását jól hallható, közérthető és határozott módon a következő sorrendben meg kell előznie:

a) a jogellenes magatartás abbahagyására való felszólításnak, „a törvény nevében” szavak előrebocsátásával, valamint

b) a figyelmeztetésnek, hogy kényszerítő eszköz alkalmazása következik.

A panaszos előadása szerint rendőrök minden előzmény nélkül megragadták, kezét hátrafeszítették és megbilincseltek.

A rendőri jelentés szerint a panaszossal szemben az Rtv. 47. § alapján testi kényszert és az Rtv. 48. § c) pontja alapján bilincset alkalmaztak. A bilincset az ellenszegülés megtörése érdekében alkalmazták. A jelentés ugyanakkor a későbbiekben az Rtv. 48. § b) és d) pontját is a bilincselés okaként jelöli meg. A panaszos 8 óra 40 perctől 12 óra 10 percig viselt bilincset. Az előzetes felszólítás a jelentés szerint megtörtént, ezt bizonyítja a rendőrség szerint a videofelvételen a r. tzs azon mondata, hogy már korábban háromszor felszólították a panaszost.

a) A rendelkezésre álló videofelvételen látható, hogy a panaszos ellenszegült az intézkedésnek, nem ment el az irataiért és azt nem adta át a rendőrnek, noha a rendőr többször is felszólított az iratai átadására.

Minderre figyelemmel a Testület álláspontja szerint fennállt a testi kényszer alkalmazásának feltétele, ugyanakkor az még sem tekinthető jogszerűnek, mivel a testi kényszer alkalmazását közvetlenül bizonyíthatóan nem előzte meg figyelmeztetés a kényszerítő eszköz várható alkalmazásáról. Ehelyett a rendőr második felszólítást követően segítséget kért, majd a harmadik felszólítás után minden előzetes figyelmeztetés nélkül falnak fordította a panaszost és megbilincselte.

Bár bizonyos körülmények között – ha az „alakiságok” betartása a késelem veszélyével járnának – mellőzhetőek a felszólítás és a figyelmeztetés, ugyanakkor a felvétel tanúsága szerint a panaszos nem tanúsított olyan támadó jellegű vagy más aktív magatartást, ami indokolta volna a mellőzést a késelem veszélye miatt. A panaszos csupán állt a rendőr előtt, és felvételt készített a társa előállításáról, ahelyett, hogy a rendőri felszólításnak eleget téve elment volna az irataiért és azt átadta volna.

A Szolgálati Szabályzat által megkövetelt „alakiságok” sortartóak, és az Rtv. egész szabályrendszerére vonatkozó Rtv. 15.§-ban megfogalmazott arányossági követelmények érvényesülését szolgálja. Éppen ezért ellenszegülés esetén fontos, hogy az intézkedő rendőr jól hallhatóan közölje azokat, hogy az intézkedés alá vont mindig tudja, hogy mi az elvárt magatartás, illetve, hogy tette milyen következményeket vonhat maga után, és ezzel mindegy a rendőr az egyre súlyosabb jogkövetkezmények kilátásba helyezésével rábírja az önkéntes elállásra és jogkövetésre az esetlegesen ellenszegülő intézkedés alá vont személyt.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a testi kényszer alkalmazásának fennállt ugyan az egyik feltétele, azonban a figyelmeztetés hiánya miatt annak alkalmazására jogszerűtlenül került sor, ezért sérült a panaszos emberi méltóságához való joga.

b) A bilincs alkalmazásnak vizsgálata során a Testület szintén a videofelvételből indult ki. E szerint a panaszos nem tanúsított aktív ellenállást, sem olyan mértékű ellenszegülést, illetve támadólag sem lépett fel, sőt a helyszín elhagyását sem kísérelte meg, hiszen éppen ellenkezőleg jelenlétével akarta akadályozni a végrehajtást.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a bilincs használatnak egyik az Rtv. 48-§-ban meghatározott oka sem állt fenn, a panaszos ellenszegülése egy szabályszerűen végrehajtott testi kényszerrel megtörhető lett volna.

A Testület továbbá ismételt felhívja a rendőrség figyelmét arra, hogy a bilincselés oka csak konkrét, közvetlenül felmerülő ok lett, valamely ok távoli veszélye nem alapozhatja meg a bilincs használatát.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint sérült a panaszos emberi méltósághoz való joga a bilincs alkalmazása kapcsán.

c) A panaszos sérelmezte, hogy a kapitányságon közel két órán át bilincsben tartották.

A rendőri jelentés ezzel kapcsolatban szintén a szökés veszélyére hivatkozik, illetve megjegyzi, hogy a panaszost nem helyezték el előállító helyiségben.

A Testület figyelemmel arra, hogy már a bilincselést és az előállítást magát is jogsértőnek tekintette, így az előállítás biztosítása (panaszos kapitányságon maradása) érdekében alkalmazott bilincselést is jogszerűtlennek tartja.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a bilincselésnek a rendőrkapitányságon történő fenntartásával sérült a panaszos emberi méltósághoz való joga.

Tekintettel arra, hogy a bilincs alkalmazását, illetve a bilincselés fenntartását a Testület jogsértőnek minősítette, külön nem vizsgálta a bilincs lazítására vonatkozó panaszt.

4) A panaszos sérelmezte továbbá, hogy az intézkedést foganatosító rendőrök nem igazolták magukat.

A rendőrség ekörben arra hivatkozott, hogy a rendőrök azonosító számát és a nevét felírták a panaszosok.

A videofelvétel tanúsága szerint K. V. valóban rögzítette a két rendőr jelvéyszámát, ugyanakkor a felvételekről az is megállapítható, hogy a helyszínre érkező rendőrök – sem az először érkező két rendőr, sem a később a helyszínre érkező további négy rendőr – a 40 perces intézkedés alatt egyáltalán nem köszöntek, nem azonosították magukat

Az Rtv 20. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőrt az intézkedés során az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye vagy szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye igazolja. Ugyanezen szakasz (2) bekezdése kimondja, hogy a rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről.

Az Rtv. idézett bekezdése egyértelműen rendelkezik: az intézkedő rendőröknek az intézkedés megkezdése előtt egyebek mellett, a rendőri intézkedés eredményességét veszélyeztető körülmény hiányában nevüket és azonosító számukat közölniük kell.

A Testület álláspontja szerint a rendőröket már akkor azonosítási kötelezettség terhelte, amikor az ingatlan területére léptek, hiszen a végrehajtást biztosító tevékenységük (Rtv. 39. §) ekkor kezdődött. A rendőrök a videofelvételek tanúsága szerint ennek nem tettek eleget, sőt azt sem közölték, hogy miért érkeztek a helyszínre, csupán a jelenlévő személyek következtették ki, hogy a végrehajtást biztosítják. Az a tény, hogy az egyik résztvevő rögzítette kamerával az először a helyszínre érkezett két rendőr jelvénytűjét, nem mentesíti a rendőröket az azonosítási kötelezettség alól, mivel az valamennyi intézkedéssel érintett személlyel szemben fennállt volna, hiszen a rendőrök azonosítási kötelezettségnek többek között az a célja, hogy megkönnyítse a jogorvoslati kérelmek előterjesztését. Ugyanakkor figyelemmel arra tényre, hogy ez a felvételt készítő személy ez esetben a panaszos volt, vele szemben a jogsérelem nem állt fenn.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos tisztességes eljárásához való joga az azonosítási kötelezettség elmulasztása miatt.

5) A panaszos sérelmezte, hogy több személy szeme láttára, közterületen vezették végig bilincsben a rendőrök.

Sem a Rtv., sem a Szolgálati Szabályzat nem tartalmaz az intézkedés helyének megválasztásával kapcsolatban rendelkezéseket. Az Rtv. 2. §-ából – amely szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait – levezethető azonban, hogy az intézkedő rendőrök kötelesek úgy eljárni, hogy az az intézkedés alá vontnak a lehető legkisebb sérelmet okozza.

A Testület megjegyzi, hogy a rendőri intézkedések jelentős részét végzik az eljáró rendőrök közterületen vagy közterület közvetlen közelében, így szinte lehetetlen annak elkerülése, hogy az egyes intézkedéseknek szemtanúi legyenek. A Testület azt sem vonja kétségbe, hogy a közterületen foganatosított rendőri intézkedés az intézkedés alá vont számára kellemetlen, esetleg megalázó is lehet. Ugyanakkor jelen esetben sem a panaszból, sem a rendőri jelentésekből nem derül ki az, hogy a panaszosok jelezték volna az eljáró rendőröknek, hogy a helyzet számukra megalázó. A Testület továbbá arra is figyelemmel volt, hogy Koppány-csoport tagjaink elsődleges célja a végrehajtási cselekmények jogszerűtlenségére történő figyelemfelhívás, akár a sajtón keresztül is, így gyakorlatilag cselekményüket rendszeresen nyilvánosan, sőt sajtónyilvánosan végzik, így a Testület álláspontja szerint a több személy előtt végzett rendőri intézkedés már csak ezen okból sem sérthette a panaszos tagjának alapvető jogait.

A Testület a fentiek alapján úgy foglalt állást, hogy az intézkedés helyének megválasztása kapcsán a panaszos emberi méltósághoz való jogának megsértése az adott körülmények között nem valósult meg.

6) A panaszos sérelmezte, hogy nem biztosították neki a rendőrök, hogy az Rtv. 18. § szerinti értesítési jogot.

Az Rtv 18. § (1) bekezdése szerint a fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli. Ha a fogvatartott fiatalos vagy gondnokaság alá helyezett, haladéktalanul értesíteni kell törvényes képviselőjét vagy gondnokát.

A rendőri jelentés szerint a panaszosnak biztosították a Rtv. 18. § szerinti értesítési lehetőséget, ám azzal nem élt. Az erről szóló igazolást nem volt hajlandó aláírni.

A panaszos által csatolt igazolás másolatán valóban az szerepel, hogy kiértesítés nem kér a panaszos, ám annak aláírását megtagadta.

Ugyanakkor a Testület kifejezetten kérte az előállítással kapcsolatos írásbeli nyilatkozatokat a megkeresésben, amit a rendőrség nem teljesített.

Minderre tekintettel a Testület – a korábbi gyakorlatának megfelelően – a rendőrség fenti mulasztása okán a rendőri előadással szemben a panaszos előadását fogadta el az események vizsgálata során, ezért ekörben megállapította a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét.

A Testület álláspontja miatt tehát sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

7) A panaszos sérelmezte, hogy az előállítás ideje alatt elkobozták a telefonjait és arról törölték az intézkedésről készült felvételeket.

A rendőri jelentés szerint panaszostól nem vették el a telefonjait. Az iratokban foglaltak alapján azok a zsebében voltak. Az előállított személyekkel a rendőrök kivetették a későbbiekben a kapitányságon a náluk lévő telefonokat egy asztalra, azonban azokat onnan sem vitte el senki. Az internetes videó megosztó portálon megjelent felvételen egyébként az is látszik, hogy több telefon átadásra került az intézkedés közben egy hölgynek, aki feltételezhetően B. I. helyszínen tartózkodó feleségével azonos.

A rendőrség nem küldte meg a Testület kérése ellenére a letéti jegyzőkönyvet.

Az előadások közötti ellentmondást további bizonyítékok hiányában nem lehetett feloldani, így a Testület nem tudott megnyugtatóan állást foglalni abban a kérdésben, hogy a letételezés során letörölték-e a rendőrök vagy valaki más a felvételeket a készülékekről

Mindezek alapján a Testület úgy foglalt állást, hogy ekörben a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem megállapítható.

8) Megjegyzi továbbá a Testület, noha ezt a kérdést előterjesztett panasz hiányában érdemben nem vizsgálhatta, hogy az a videofelvételen hallható rendőri felszólítás és tájékoztatás, miszerint a rendőri intézkedésről történő felvételkészítés bűncselekmény, nyilvánvalóan téves, miként ezt a Testület már több korábbi állásfoglalásában kifejtette.

V.

A Testület állásfoglalása szerint sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga az előállítás kapcsán, sérült az emberi méltósághoz való joga a kényszerítő eszközök alkalmazása kapcsán. Szintén sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga az Rtv. 18.-ban szabályozott értesítési lehetőség nem megfelelő biztosítása miatt. Ugyanakkor a Testület álláspontja szerint az intézkedés helyének megválasztása kapcsán a panaszos emberi méltósághoz való jogának megsértése az adott körülmények között nem valósult meg, továbbá nem sérült a panaszos a tisztességes eljáráshoz való joga az Rtv. 20.§-ban előírt kötelezettség elmulasztása kapcsán. A felvételek törlésével kapcsolatos panasz kapcsán az ellentmondó előadások miatt a jogsérelem nem megállapítható.

A megvalósult alapjogsértések a Testület megítélése szerint elérték a súlyosság azon fokát, amely indokoltá tette a panasz és az állásfoglalás megküldését az országos rendőrfőkapitánynak, ezért a Testület az Rtv. 93. §-ának (6) bekezdése szerint a rendelkező részben foglaltak szerint döntött.

Budapest, 2014. szeptember 18.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes, előadó testületi tag

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag